

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDAJA

Štev. 129., Leto II.

ŠPITAL NA DRAVI

Nedelja, 11. maja 1947.

MARIJINA V DANOST V BOŽJO VOLJO

Bog je določil Marijo iz Nazareta za mater Odrešenikovo. Vsak veren Judej Ga je pričakoval. Vsaka Judinja je želela biti Njegova mati. Kakšna čast in kakšna izredna naloga! Toda Bog je izmed vseh izbral preprosto in nepoznano hčerko pobožnega Joahima in Ane.

Samo ena na svetu je imela čast biti mati Odrešenikova. Mnogo je bilo mater kraljev, mnogo mater papežev in škofov. Mati učlovečene božje Osebe pa je v vsej človeški zgodovini bila samo ena. Bog sam jo je izbral.

Srečna žena, kateri je Bog sam skazal tako veliko čast v življenju! Za to bo gotovo izredno poskrbel. Tej se bo gotovo dobro godilo na zemlji. Če sploh katera, potem bo ta še na tem svetu uživala raj. Ta bo gotovo obvarovana revščine. Ta ne bo poznala poniževanja in preganjanja. To bo že na tem svetu vse častilo, vse ljubilo, vse se ji klanjalo. Kako tudi ne? Saj bo vendar mati Sina božjega, Bog sam jo je zato določil.

Takšno bi moralo biti življenje matere Odrešenikove po človeški zamisli. Božji načrti pa so bili čisto drugačni. Malo je bilo človeških mater, ki bi morale skozi tako grenko življenje, kakor je morala prav mati Kristusova. Nikjer ne najdemo sledov tiste časti, ki jo svet skazuje človeškim odličnikom. Že njen rojstni kraj je bil tako neznan in nepomemben. Preprosto hribovsko gnezdo, ki se ni ponašalo ne s svojo preteklostjo, ne s slavnimi rojaki, ne s svojim bogastvom. Redkokdaj se je med svetom slišalo ime Nazaret. Zato je apostol Jernej, ko je slišal, da je Odrešenik doma iz Nazareta, ves začuden vzkliknil: "Ali more iz Nazareta kaj dobrega priti!" In naprej toliko zaničevanj in nasprotovanj. - Rojstvo Odrešenika v ovčji votlini. Redka človeška mati je povila svojega otročička v tako bornih razmerah. - Bog iz domovine v tujo deželo, ker doma strežejo otroku po življenju. - Življenje begunke - nepotrebne zla, ki je vsem v napotje in se ga vsak, če le more, izogne. In nato gospodinja v hiši malega obrtnika. Gospodinja v taki hiši še nikoli ni poznala bogastva. - In pozneje, ko je Jezus zapustil Nazaret in nastopil kot učenik v Izraelu. Koliko velikih del je storil, da so vsi strmeli, kako lepo in prav je učil, kakor ni dotlej še noben človek. In plačilo za to? Zavist, sumničenje, hujskanje, zaničevanje, preganjanje in streženje po življenju. To je vse letelo na Jezusa. Toda Marija je bila Njegova mati. Vse, kar je na Jezusa letelo, je tudi Marijo zadevalo. In končno je doživela to, kar je doživelo le malo mater v človeški zgodovini. Prisostvovalo je usmrtitvi svojega Sina - nad vsemi nedolžnimi najbolj nedolžnega.

Ali je to mogoče? To naj bi bilo življenje posebne božje ljubljenske in izvoljenke - Odrešenikove matere! Tako trdo, tako trnjevo, tako žalostno! Tako bi si mi ljudje življenja Odrešenikove matere ne bi mogli zamisliti. Nobenih človeških časti, nobenega bogastva, nobene imenitnosti, nič vsega tega, o čemer si posvetni Adamovi otroci zanišljajo lepo in srečno življenje na zemlji.

In Marija! Ali ni vsega tega nič občutila? Ali je vse ta ni

nič bolelo? Tudi Marija je bila pri vsej svoji svetosti in popolnosti vendarle človek. Tudi ona je imela čustva. Tudi njej je vse to povzročalo trpljenje in solze.

Kako je Marija vse to prenašala? Ali je tožila? Ali je obupavala? Njo, ki jo je Bog za to, tako visoko nalogo izbral, kar pusti, da trpi in se muči kot vsi drugi ljudje in še bolj. Prav nič je ni z zemeljskimi dobrotami oskrbel. In vendar se ni Marija zaradi tega nič pritoževala.

Ko sv. pismo opisuje razne osebnosti, nič ne taji in ne olepšava. Poleg dobrih pove tudi slabe strani. O Petru pove tudi to, da je Jezusa zatajil, da je bil Matej prej cestinar, da je bil Pavel svoj čas preganjalec Kristusov. O Mariji pove vse njene skrbi, bridkosti in trpljenje, skozi katero je moralo njeno lepo in nedolžno življenje, pa nikjer ni besede o kakšni malodušnosti, nepotrpežljivosti in tožbi. Skozi vse dobro in hudo v življenju je bilo njeno geslo: "Glej, dekla sem Gospodova!" Bog je Gospodar, Njegova volja, Njegovi sklepi in Njegova dopuščenja so sveta, če tudi se zdijo večkrat nerazumljiva in trda. On vse uravnava tako, da vse služi Njegovi časti in večni sreči človeštva.

Mi bi si drugače zamislili življenje matere Odrešenikove - po svojih človeških težnjah. Toda Bog je tako določil in Marija je po tej trdi poti bogu vdano hodila.

Tudi svoje življenje si ljudje po svojih težnjah zamišljamo; po svoje si ga hočemo urediti. Kolikor mogoče lepo, ugodno in srečno naj bi nam teklo. Tako si mi zamišljamo svoje življenje. Kaj pa Bog, on, ki vidi vse jasno in določno? On vidi, kaj je dobro, kaj je sreča za nas, zato nam iz ljubezni do nas življenje po svoje obrne. Mi hočemo svoje, Bog pa po svoje. To so tista križanja v vsakem človeškem življenju - križanja med našimi in božjimi načrti. Toda tisti, ki v tem sporu zmagajo, so vedno božji načrti. To je navadno hudo, to boli. Marsikoga to iztiri; gradovi, ki si jih je postavil, so se porušili. Postane malodušen, godrnja in celo kolne Boga, ki mu dobro hoče.

Bog ima z nami svoje načrte. Mi moramo storiti, kar moremo. Delati moramo vedno v skladu z božjo postavo. Rabiti smemo vsa dovoljena sredstva, da svoje načrte dosežemo. Če vkljub temu ne gre, se moramo vdati, tudi če je težko. Bog hoče drugače. Vse iskanje izhodov, nobena raba nedovoljenih sredstev in poti ne bo nič pomagala ali pa le navidezno in za malo časa.

Mi storimo vse, kar smemo in moremo, vse drugo pa Bogu prepustimo! Božji služabniki smo. On vodi, on odloča. Njegovi načrti so dobri, so sveti. Njegovi volji se moramo vedno vdati, tudi, če je težko, če bi mi rajši po svoje. In kako bogu vdano je treba iti skozi vse trdote življenja, nam kaže lepo - Jezusova mati Marija.

NAJVEČJE - NAJSVETEJŠE!

Matere, očetje, vaši otroci hočejo že zgodaj zvedeti za skrivnost izvora življenja. Ali znate na tako vprašanje odgovoriti. Pustiti ga nepoučenega bi bil greh, ker bo našel potem pouk drugod. Ta pouk pa bo tak, da bo najvišje, najsvetejše skrivnosti postanka poteptal v blato. Ne pustite, da bi vaše otroke kdo zastrupljal. Zato dajte otroku pouk, ki ga hoče. Pomagajte si s knjižico: "Odkod sem mati"? Ta knjižica vam bo pomagala pokazati otroku vse to v luči vere in krščanskega pojmovanja.

V nedeljo 11. maja po deseti maši vam bodo to knjižico ponudili v nakup. Sezite po njej!

ŠMARNIČNI UTDINEK

Srečni smo tedaj bili,
majniška Gospa,
ko smo še obhajali
šmarnice doma.

Letos tretje šmarnice
so, Marija, že,
nam pa tu v tujini še
krvavi srcé.

Zdaj nam domovina je
šmarnični oltar,
kjer nam sije upanje
in tolažbe žar.

Tebi v čast, Brezmadežna,
šmarnice dehté,
v tvojo slavo srca vsa
vdano naj trpé.

OB PROŠNJIH DNEH

Preko naših polj se je v prejšnjih časih vsako leto pomikal križ. Razprostrte in na križ pribite roke našega Gospoda so blagoslavljalé naša polja in domove. Za križem pa so hodili verniki in molili. Dolge so bile te procesije v prejšnjih časih, zaupna in goreča je bila molitev za srečo in blagoslov.

V mnogih krajih pa se je v zadnjih letih pred vojsko zgodilo, da je šlo za križem le še nekaj otrok instarih ljudi. Vsem drugim pa je bilo vse to že odveč, nepotrebno. Ljudje pri polni moči in zdravju so zaupali v svojo lastno silo in moč, v svojo glavo in roke, da si bodo znali in mogli poskrbeti vse potrebno za življenje sami, na drugo življenje misliti je pa prezgodaj.

Čim boljše se nam je že godilo, tem bolj osamel se je pomikal križ preko polj. Ljudje so pozabljali, da je nad njimi Bog, brez katerega ne more živeti ne telo, ne duša.

Morda bi bil križ popolnoma osamel, če bi vojska šla mimo nas. Misel na odvisnost od Boga bi morda popolnoma zamrla. Dajmo si odkrit odgovor na vprašanje: Ali bi bilo za nas dobro, če bi šla vojna mimo nas brez posledic?

Zato so prišli nad nas pravi križevi tedni, pa ne le tedni - križeva leta. Končno je prišel križev teden leta 1945. Takrat smo šli v procesijah od domov in polj, za katera smo prejšnja leta v prošnjih dneh tako brezbrizno opuščali molitve. Bog je to dopustil, da nam je pokazal, da brez Njega zares ne moremo nič, prav nič, da tudi

hiš in polj, za katere smo mislili, da nam jih nihče ne more vzeti, ne moremo, obdržati v svoji lasti brez Njega.

Danes bi radi od prvega do zadnjega vsi šli v mogočni procesiji preko naših polj za križem, radi bi Ga prosili blagoslova, radi priznali, da brez Njega ne moremo nič, pa ne moremo.

Ostane nam le eno, da Ga prosimo, da nam vse to vrne. Ali smo za to že dosti prečiščeni? Smo že zadosti spoznali, že uklonili svoj napuh in samozavest, že priznali svojo nemoč?

Naj bodo letošnji prošnji dnevi odraz vsega tega: Priznanja, ponižanja pred Bogom, skesane prošnje, da se spet obrne k nam in nas reši.

"Vstani Gospod, reši nas in pomagaj nam zaradi svojega imena. O Bog na lastna ušesa smo slišali, naši očetje so nam pripovedovali."

"Da, naši verni očetje so nam pripovedovali, pa nismo hoteli verjeti, zato smo pa sedaj na lastna ušesa slišali, na lastni koži občutili, kaj je, če se Bog umakne in nas prepusti svetu. Naj nam da še to, da bomo tudi na lastni koži občutili po spreobrnjenju Njegovo usmiljenje

Bog, ki grešnike kaznuješ
in pravične zveseljuješ,
ker nas ljubiš nas svariš,
žugaš, tepeš in krotiš.

Sliši nas, stvari uboge,
reši, Oče, nas nadloge.
Zdrave v miru varuj nas,
daj nam kruha slednji čas!

Bog, skesanih se usmili,
več ne bomo te žalili.
Kadar bodeš tepel nas,
prošnje vsliši tisti čas!

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

"Na svojem telesu dopolnjujem, kar nedostaja bridkostim
Kristusovim."

(Kol 1; 24)

"Zdaj se veselim v trpljenju za vas in s svoje strani na svojem telesu dopolnjujem, kar nedostaja bridkostim Kristusovim" (Kol, 24). Zakaj je sv. Pavel upal napisati: "kar nedostaja bridkostim Kristusovim"? Ali more kaj manjkati bridkostim Kristusovim? Ni bilo Njegovo trpljenje dovolj strašno? Je morda nezadostno? Ali Kristus ni bil dovolj svet, ali

Njegova žrtev ni bila dovolj velikodušna? Gotovo ne! Toda, da postanemo deležni žrtve na Kalvariji, je potrebno naše sodelovanje. Božja modrost in ljubezen je tako uredila, da moramo tudi mi na Kalvarijo, kjer se žrtvujemo, da bomo deležni sadov odrešenja. Pa ne samo to! Po naših žrtvah tečejo sadovi Kristusovega odrešenja v duše drugih.

Ker tvorimo s Kristusom eno telo (skrivnostno telo Kristusovo), moramo z osebnim trpljenjem združiti trpljenje božje Glave. Ker smo Njegovi udje, nam pusti del trpljenja. Toda ta del je v primeri z Njegovim trpljenjem zelo majhen. "Vi ste udje Kristusovi," je vzkliknil Grignon de Montfort, "kaka sreča, obenem pa tudi majhnost trpljenja. Glava je kronana s trnjem, udje pa naj bi bili ovenčani s cveticami!"

Vsak ud mora doprinesti učinkovit del trpljenja, da bo deležen sadov Kristusovega trpljenja, s katerim je eno. "Križan sem s Kristusom," pravi sv. Pavel. Kadar trpimo z Njim, trpi On znova v nas in po nas odkupuje svet.

Milost krsta je milost mučeništva.

Poklic katoličana je poklic k žrtvovanju. Vsak krščeneec je žrtev. "Milost krsta je milost mučeništva," je nekdo zapisal.

Zato se ne smemo čuditi in upirati, kadar se je treba žrtvovati, posebno ne, kadar se je treba žrtvovati zaradi in za Kristusa, ki je v nas in je z nami eno. Sprejeti moramo nase trpljenje, ki nas združuje z božjo žrtvijo. "Zakaj kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil; kdor pa svoje življenje zaradi mene in evangelija izgubi, ga bo rešil." (Mr 8, 35). Kristus tu govori o večnem življenju, ki je krona našega zemeljskega življenja v posvečujoči milosti božji.

Če življenje v posvečujoči milosti božji zahteva od nas največjo žrtev - mučeništvo, potem moramo to žrtev sprejeti nase. Izguba zemeljskega življenja zaradi Kristusa nam prinese večno življenje.

Moj jarem je sladak in moje breme je lahko.

Kadar trpljenje prav sprejemamo nase, naše duhovno življenje raste, se razvija in pogloblja. Kakor je dež za suho, polje potreben, tako je potrebno trpljenje za duhovno življenje. Brez vloge rastline ne morejo rasti, kaj šele obrediti sadov; brez trpljenja, brez žrtve ni napredka v duhovnem življenju. Tega se duše, ki živijo s Kristusom, zavedajo, zato se trpljenja ne bojijo. Vsako preganjanje Cerkve je prineslo Cerkvi novo mladost in novo življenje.

Zavest, da Kristus trpi v nas in z nami, nas v trpljenju krepča in nam trpljenje spreminja v sladko breme. Trpljenje vkljub temu ostane trpljenje, a v tem trpljenju je nekaj, kar je otrokom tega sveta tuje, česar ne morejo razumeti. V svet s Kristusom trpečih duš otroci tega sveta ne morejo vstopiti. Zato pa tudi lepote življenja s Kristusom ne poznajo.

HREPENENJE PO DRUGEM BITJU

Tolstoj je imel posebnega občudovalca in oboževalca v osebi nekega madžarskega slikarja. Ta je z velikim navdušenjem bral Tolstojeve romane in je hotel iz njih vrstic izluščiti prav živo podobo pisatelja. Pa mu ni uspelo. Romani so ostali le mrtve črke. Zato se je slikar odločil, da gre sam v Rusijo in da tam obiše starega pisatelja na njegovem domu. Proda vse, kar ima vrednega, posebno slike in se odpravi na pot, na cilj svojega hrepenenja, da vidi njega, čigar romani so vlivali balzam na trpinčeno in razbolelo dušo slikarjevo.

Dolgo je potoval, predno je prišel na Jasnajo Poljano.

Srce mu je tolklo od razburjenja, ko se je bližal vasi, kjer je po njegovem mnenju bival najimenitnejši človek na svetu.

Ko je prišel do hiše, je s tresočo roko pritisnil za zvonec in se odpravil po širokih stopnicah proti prvemu nadstropju. Tedaj vidi nasproti prihajati moža vsega razburjenega, z rokami v razmršenih laseh. Bil je pisatelj Tolstoj. Pravkar so imeli v družini hude prepire, kar je pisatelja hudo razburilo. Slikar je vsekakor prišel v slabem trenutku, ko je bil Tolstoj najmanj navdušen za obiske. Kljub temu se mu je predstavil in mu hitel razkladati vso dolgo zgodbo, kako je on navdušen za pisatelja, koliko je žrtvoval, da je prišel sem, da bi ga videl. Ta pripoved Tolstoja ni spravila v dobro voljo. Že v njegovih očeh se je bralo, da želi slikarja odpraviti na kratko. Ugajalo mu je, če so ljudje radi brali njegove romane, tudi tega ali onega je osrečil s podpisom v spominsko knjigo, da bi pa tolažil obupane in potrte, to pa se mu ni zdelo truda vredno. Zato je slikarja kar na kratko odpravil.

Lahko si predstavljate, s kakšnimi vtisi se je slikar odpravil proti domu. V njem se je nekaj velikega zrušilo. V svojem hrepenenju je bil prevaran.

Bomo mar tudi mi prevarani v svojem hrepenenju po Kristusu, ki se nam vzbuja ob branju nedeljskega evangelija? Bomo tudi mi razočarani, ko bomo mesto ljubega obraza nebeškega Odrešenika, zagledali strogi obraz razjarjenega sodnika.

Ne! Že vidim dragega Gospoda pred našimi potrtimi dušami, pred milijoni in milijoni, ki se borijo in trpijo in Kristus jih ljubeznjivo vabi: "Pridite vsi, ki ste utrujeni in jaz vas bom poživil."

=====

ČE SPREJMEMO OD BOGA V PRAVI PONIŽNOSTI LJUBEZEN IN TRPLJENJE, IN ČE PRIZNAMO OBOJE KOT DAR BOŽJI, NAM TO BOLJ KORISTI, KOT ČE BI SE VSAK DAN KRVAVO BICALI.

KAKOR POMAGA TISTIM, KI NIMAJO TEKA, GRENAK PELIN, TAKO TISTIM, KI NIMAJO IZBRUŠENEGA ZNAČAJA, POMAGA HUDO TRPLJENJE. OBOJE JE ZDRAVILO. PELIN OZDRAVI TELESNO BOLEZEN, TRPLJENJE SPREOBRNE DUŠO.

=====

SVETA KRVI

(Konec.)

Nato so sledili trije pšenični klasi in končno steklenička s sveto Krvjo. Vse tri je navdalo veliko veselje. Gospod je postavil stekleničko in klase na oltar in vsi trije so počastili svete relikvije, nato pa je gospod stekleničko shranil v tabernakelj.

Cerkovnik se je pa kmalu izmuzal iz cerkve in začel zvoniti z vsemi tremi zvonovi na čast sveti Krvi. Kmalu se je po vsej župniji zvedelo, da se je našla sveta Kri. Zavladalo je veliko veselje. Takoj naslednjo nedeljo se je vršilo prvo javno češčenje svete Krvi.

Kmalu na to so prenesli svete relikvije v cerkvico nad grobom svetega Bricija. Toda cerkvica je bila kmalu premajhna za veliko število romarjev, ki so prihajali častit sveto Kri. Treba je bilo misliti na zidavo nove večje cerkve, ki bi bila dovolj prostorna, da bi lahko sprejela vedno večje množice romarjev. Druga skrb je pa bila, kakšno stavbo naj bi postavili, da bi pristojalo visokim gorskim velikanom. Iskali so mojstra, ki bi bil kos tej veliki nalogi. Našli so takega moža v osebi gradbenika Janeza Huberja. Zgradil je veliko troladijsko dvorano z galerijami v gotskem slogu. Stavba je bila postavljena na mestu prejšnje manjše cerkvice nad grobom svetega Bricija. Cerkev je razdeljena v gornjo in spodnjo cerkev, kjer se nahaja kripta - grobnica - svetega Bricija. Na zunanji strani cerkev na južni strani stoječ zvonik s koničasto streho.

Pred vhodom je preddvor s stopnjiščem. Portal je pozno gotski. Vrata imajo gotske resbarije. Notranjost cerkve je precej visoka in razmeroma ozka. Glavna stavba ima strop razdeljen v štiri polja, obok kora nad glavnim oltarjem pa v dva polja. Med butarastimi stebri se odpirajo na desni in levi strani glavne stavbe koničaste lokaste arkade. Stranske ladje je obokal s preprostimi križno-rebrastimi oboki. Nad vsemi drugimi prostori pa mrežaste oboke. Okna je zgradil v obliki preprostih deteljastih ornamentov, bolj zapleteni so pa krasni gotski ornamentni v kamnitih balustradah na orgelskem koru in galerijah. Kamenito omrežje podobne vrste je postavil tudi na stopnišču, ki vodi v kripto.

Cerkev pa je dosegla višek svoje lepote z notranjo opremo. Na levi strani je prizidana visoka hišica iz belega apnenca v pozno gotskem slogu. Njena železno-mrežasta vratica imajo letnico 1496. V tej hišici so v posebni monštranci shranjene relikvije svete Krvi, v drugi pa pšenični klasi najdeni na kraju, kjer se je ponesrečil sveti Bricij.

V teku stoletij so k lepoti cerkve mnogo pripomogli razni slikarji, ki so poslikali posamezne dele cerkve.

V drugi polovici 15. stoletja so bile v glavni stavbi izdelane slike svetnikov. Podobne freske so tudi ob koncih obokov. V zaklinkih obokov je slika Matere Božje in štirih evangelistov.

Slikar Jožef Egger iz Lienza je l. 1707. v zaklinkih lokov sten osrednje ladje naslikal s teppera barvami celotno legendo sv. Bricija.

Na severni zunanji steni na levi strani ob vhodu je velika freska sv. Krištofa iz prve četrtine 15. stoletja.

Od notranje opreme je najvažnejše delo glavni oltar pozno gotske umetnosti oltarne gradnje na Koroškem. Je to trodelni krilni oltar s polnoplastičnimi podobami, ki predstavljajo Marijino kronanje, sv. Petra, sv. Vincencija v lokasto oblikovanem okvirju. Nad tem

Marijino Oznanenje in v pravokotnem polju pod glavno skupino Jese, iz čigar telesa raste rodovnik Kristusov. Reliefi na notranji strani prvega krilnega para predstavljajo rojstvo in vstajenje Kristusovo, sv. Tri Kralje in Kristusov vnebohod. V fiali trodelnega nastavka stojita kipa trpečega Kristusa z malo postavo graditelja oltarja, nadalje sv. Magdalena, sv. Stefan, sv. Lavrencij in angeli z mučilnim orodjem

Zunanje strani notranjega krilnega para in obe strani i zunanjega krilnega para in obe strani zunanjih kril imajo slikane prizore svetnikov, življenje Marije in legende sv. Vincencija. Na zadnji strani omare med slikami svetnikov sv. Peter, sv. Bricij in sv. Vincencij. Na zadnji strani predela na rodovnikom Kristusovim je napis: "Andere jar, andere mär. -" (Spricht Wolfgang Maller etc. der har das dar werch volendt. Anno domini MCCCCCXX jar. -" - Prevedeno: "Druga leta, druge pripovedke" govori Wolfgang slikar etc., ki je delo končal v letu Gospodovem 1520. leta. -"

Poseben okras cerkvi je v srednji ladji viseča lesena plastika Brezmadežne Madone iz 16. stoletja.

V koru ob glavnem oltarju in v glavni stavbi nad stebri lepi kipi apostolov iz 18. stoletja.

Lesena prižnica je iz časa okoli 1670.

V kripti v spodnji cerkvi sta dva močno predelana kipa svetnikov iz sredine 16. stoletja.

Tu se nahaja tudi pod železno mrežo ležeči kip sv. Bricija.

Poleg pa mal oltar iz 18. stoletja.

Vsa ostala oprema je novogotska.

Tak je sedanji dom, kjer počiva sv. Bricij in kjer so postavljene javnemu čiščenju relikvijske svete Krvi.

Cerkev je bila posvečena 1. novembra leta 1491.

Beseda ob koncu.

Ólovek je na svetu, kjerkoli živi, dolžan dajati Bogu čast in hvalo. Toda Bog si je izbral nekatere kraje na zemlji, kjer hoče biti še posebno počaščen. Na teh izbranih krajih pobožnemu in vernemu ljudstvu deli še posebne dobrote in milosti.

Med temi izbranimi kraji je tudi mala gorska vasica - Sveta Kri. - Visoko gori pod gorskimi velikani, kjer iščejo ljudje miru in razvedrila, naj bi ljudje mislili tudi na Boga, ki želi, da bi bila tu počaščena Njegova sveta Kri. Poleg svetega Rešnjega Telesa zasluži sveta Kri našo največjo čast, našo najglobokejšo zahvalo in naše najponižnejše molitve. Poleg trpljenja in življenja je Bog za nas uboge in nezdatne stvari prelil svojo dragoceno Kri, da je nas odrešil, da bi nas po tem zemeljskem življenju napravil sposobne, da bomo lahko živeli v nebesih Njemu enako neskončno srečo in večno življenje.

Toda zdi se nam, da se sveti Krvi tu gori godi prav tako, kot se ji je godilo v veliki prostrani katedrali Hagije Zofije v Carigradu. S častjo in slavo so jo sprejeli; z zlatom so jo ovenčali in veliko svetišče ji je bilo pripravljeno za domovališče - toda - le malokdo se je spomnil, da bi s pravim namenom prašel in se v vsej ponižnosti priklonil, pozdravil in počastil to svetinjo. Kakor v Carigrad, tako tudi tu v kraljestvo Velikega Kleka prihaja vsako leto na stotine in tisoče kristjanov, ki iščejo užitkov, ki jim jih narava nudi v tem delu lepe Koroške zemlje. Malo, malo pa je tistih, ki bi prišli in stopili tudi v cerkev. In če pridejo, občudujejo eni to, drugi ono, malokdo pa pride z namenom, da bi počastil Boga in Njegovo presveto Kri, ki je tu postavljena v posebno čiščenje.

Ne pustimo, da bi bil Bog zopet primoran kakor nekdanj Carigradu odtegniti te svetinje tudi naši zemlji. Zato vi vsi, ki občujete ta košček raja, spomnite se, da biva v tem biseru koroške zemlje - Biser - relikvija svete Krvi. Stopite v cerkev, pokleknite in počastite jo, saj jo je prinesel po dolgi in težavni poti sv. Bricij zato, da bi ji tu izkazali tisto čast, ki ji jo je Carigrad odtegnil.

LUC NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje.)

Naslednje dni so oči gosjega pastirčka švigale preko pašnikov, da bi kje ugledale svetlo obličko grajskega dekletca. Saj vendar mora popraviti krivico in Lavretki povedati, da je še vseeno Marijin otrok in da Mariji sme reči "Mati".

Deklice pa od nikoder ni bilo. Čeprav je Mirko še bolj gledal proti grajskim oknom, ni opazil nobene dekliške glavice, ki bi jo sklanjala skozi okno. V grad sam si pa Mirko ni upal iti.

V glavo mu je šinila pametna misel.

"Vrbovo piščalko si bom naredil in jo na ta način priklical k oknu!" Stekel je k vrbovemu grmu in si narezal palic. Ovil jih je, potegnil doli lub in prav kmalu je imel pred sabo štiri piščalke. Kar cele ure se je potem razlegalo otožno piskanje preko travnika.

Mirko je pa željno gledal na grajska okna. Končno se je le prikazala na oknu plavolasa Lavretkina glavica. --- Zavpila je doli, naj bo že enkrat tiho, saj človeka to neprijetno piskanje še ob pamet lahko pripravi.

"Saj bom, saj bom takoj tiho..., samo, če boš prišla za par sekund doli k meni. Nekaj bi ti rad povedal!"

"Doli k tebi?... Povedati mi imaš nekaj?" se je čudilo dekletce.

Mirko je prikimal! - silno radovedna je pritekla po kamenitnih stopnicah sončna stvarca k gosjemu pastirčku.

"No, kaj mi imaš povedati, ti gosji papistovček!"

"No, veš gospodična, to bi ti rad povedal", je v zadregi stal pred njo in se na hrbtu igral s šibo, s katero je zganjal gosi na paši.

"To ti moram povedati, da smeš tudi ti sveti Materi Božji reči "mati". Saj si tudi ti Njen otrok, dokler te Gospod ne bo zavrgel radi tega, ker zažigaš svete podobe. - Izgubljen Marijin otrok si... vendar se ji moraš dati najti, je rekel puščavnik, pa bo spet vse dobro."

"Puščavnik? Ali misliš tistega zločinca?"

"O, gospodična, saj ni, čisto gotovo on ni nikak zločinec! Kak princ je, ali kak grofovski sin, ki so ga Švedi pregnali... Kako bi mogel biti to slab človek, če ni je pa naročil, da moram zate moliti Zdrava Marijo, da te bo Marija našla".

"O, ti papistovček ti!" se je smejala deklica "za me, da bi molil papistično molitvico?"

"Ti, ne delaj se norca, če ne, bom spet hud na te!"..., ji je grozil mali gosji fantek. "Pa sama kdaj pojdi tja. Saj rad vzame, če mu kdo kaj jesti prinese. Meni se zdi, da te ima rad, najbrže zato, ker si mu dala z medom namazanega kruha! --- No tako! Sedaj mi pa odpusti, gospodična, če sem bil bolj surov... Pa najti se daj spet, pa bo vse dobro!"

"Ko je Lavretka šla spet nazaj po grajskih stopnicah, je šla počasi in zelo zamišljena. Razmišljeno je odtrgala rožico in jo razcefrala. Preden je zginila za bresti, je malo počekala in gledala

proti jezeru. Kot nebo modro se je svetlikalo ob gozdu; nova lesena vrata pri koči so se razločno odražala od temnega gozda...

"Le kaj je prišlo "zločinca", da je otroku naročil moliti za me?" Mirko pa je potegnil vse štiri piščalke iz žepa, strgal lubje na koščke in jih zmetal v travo....

VII.

Spet je hodil Mirko brezskrben kot ptiček čez pašnike sredi svoje gosje črede. Saj je popravil krivico, ki jo je naredil Materi Božji. - "Radoveden sem pa le, kaj bo sedaj naredila", se je menil sam s seboj..." Kako se bo neki dala najti Materi Božji?"

Nekaj pa je Mirka le še zelo grizlo. Kačar je ležal na hrbtu v travi in gledal, kako beli oblaki skrivnostno hite preko neba, si je gotovo neštetokrat zastavil vprašanje: "Le kaj naj naredim, da mi plavalasa stvarca ne bo več pravila "gosji papistovček?" To je bila njegova edina skrb. --- Že tri večere sem moli pred "Marijo z grobom" Zdrava Marijo. Če bi Mirko slutil, da ga bo molitev za "Marjetice" kmalu stala njegovo podobo Matero Božje! ---

Grajskemu dekletu je pa pogovor z "gosjim papistovčkom" prinesel v dušo kar cel oblak hudih misli. Kot nadležna vešča je obkrožala njeno dušo tiste dni beseda gosjega pastirčka: "Kako vendar more biti to slab človek, če mi je pa naročil, naj za te molim!" ---

"Le zakaj prav za me?" se je vpraševala. "Pa da ne bi bil noben zločinec ... kak princ... jaz pa ...jaz naj bi bila izgubljen Marijin otrok?" Lavretka je slišala Mirkov glas: Pa pojdi enkrat sama tja... sama kdaj tja.

Nekega večera ji je to vprašanje izzvenelo kar nenadoma v upanje: "Saj res, zločinec", je sama vase zaklicala, "da se le nisem že prej na to spomnila! Če je bil, vojak, potem je morda kdaj videl Krištofa... Mogoče bi od njega zvedela, kje je njegov vojaški grob." --- Nada, da bi utegnila kaj zvedeti o Krištofu, ji je vzela vsak strah.

Naslednje jutro je poiskala rumeno košarico iz vrbovega protja, dala notri belega kruha in mesa in se tiho splazila skozi grajska vrata. Previdno je šla mimo brestov in oprezovala, kje bi ugledala gosjega pastirčka. Ta naj bi jo namreč spremljal k leseni hišici. Našla ga je pred njegovo votlinico, pa mu je rekla, naj gre z njo.

"K puščavniku te bom že peljal", je pomežiknil gosji pastirček fini gospodični, "samo obljubiti mi moraš, da mi nikoli več ne boš rekla "papistovček".

Vitezova hčerka veselo otrese z glavo: "Ne, ne, to zabavo mi pa že moraš pustiti!"

"Pa sama hodi!" se je našobil Mirko in se vrgel v travo. Lavretka gre sama naprej preko travnika in se tolaži: "No saj mi je tako še ljubše. Kaj pa je treba temu kaj slišati o Krištofu!" ---

Krištof je tisto predpoldne klečal pri ribniku in lovil ribe. Tam na polju je valovalo njegovo žito v junijskem soncu - on se je pa mučil, da bi ujel par ribic za borno kosilo... Prenekatera ura je že pretekla, prenekatera večerna zarja že izkravela nad njegovim hrepenenjem in vendar do sedaj ni bila položena še niti ena deščica, ki naj bi premostila prepad, ki ga je ločil od Lavretke. Parkrat jo je že srečal na poti... Vljudno jo je pozdravil in s tesnobo v srcu čakal na prijazno besedo, kakor jo je slišal iz njenih ust v tisti srečni uri na grajskem vrtu. - Lavretka se je pa vedno le na kratko zahvalila in plašno gledala za rdečobravecem. - Krištof je dobro čutil: "zločinec", ta beseda ji je vedno zamorila vsako prijazno besedo na njenih rdečih ustnih. ---

(Dalje prihodnjič).